

Vnanja stran se dobro cementuje in zgladi. Na prednji strani napravijo cevi, katere kažejo, kako visoko stoji tekočina v sodu, nadalje pipe, s katerimi se iz soda jemlje preskušnje. Vzidane kovinske pipe se ne priporočajo. Ako bi se pa rabile, morajo se posrebriti konci, ki sežejo v notranjost sodovo in ostanejo dalje časa z vinom v dotiki.

Pri zidanji sodov, gleda naj se na to, da se cement le počasi suši, ker je tako trajnejši.

Zidani sodje se pa ne dajo rabiti za vsa vina, posebno za zorenje finih vin niso. Za veletrgovino, ki se peča z vini, ki se imajo kmalu razprodati, so pa mnogo boljši nego leseni. Pred vsem so mnogo cenejši kot leseni, če morajo držati nad 50 hektolitrov. Ž njimi se prostor v kleti bolje izkoristi in že vsled tega naprava kleti manj stane. Klet za cementne sode ni treba, da bi bila pravilna, kajti tak sod se da napraviti tudi v ozkem kotu, kamor niti majhnega lesenega soda postaviti ne moreš.

Cementni sodi so mnogo trajnejši nego leseni in jih je mnogo manjkrat treba popravljati. Tudi so cementni sodi lahko dalje časa prazni, dočim leseni sodje pri tem plesnijo in trohne. Pri lesenih sodih se dosti vina zgubi, ker počijo doge ali pa jamejo na skladih puščati. Pri cementnih sodih se kaj tacega zgoditi ne more.

Z največjo lahkoto se cementni sodi čistijo in se vanje lahko zapored shranjuje rudeče in belo vino, tropinjec in špirit, kar je v lesenih sodih skoro nemogoče ali vsaj jako težavno. Vino se v cementnih sodih malo posuši.

Velika napaka cementnih sodev je pa, da se v njih mlada vina počasi zore in starajo. Skozi cement ne pride zračni kislik do vina, zato se ta razvijati ne more. Cementni sodi so torej v prvi vrsti za vina, ki so že dozorela ali pa za take, pri katerih je želeči, da ostanejo dolgo mlada, kar je želeči pri vinih za mešanje in slabših vinih, ki se rada hitro starajo in spridijo.

Kmetijske raznoterosti.

Gosenice na zelju. Jako težko je odpraviti gosenice z zelja. Svetovalo se je mej zelje sejati konopljo, a to nič ne pomaga. Obiranje gosenic bi pač pomagalo, a ni mogoče, kjer se prideluje dosti zelja. Najbolje je, če se spuste race na polje. Te najboljše pokončajo gosenice. Na to se ne sme gledati, da tudi kako zeljno rastlino podero. Korist je mnogo večja nego škoda. Racam je pa treba dajati piti, da jim ne škodujejo gosenice. Vsak dan se morajo jedenkrat peljati v vodo, da se skopljejo.

Shod društev za rejo perutnine. Na Dunaji bil je te dni shod društev za rejo perutnine. Shod se je izrekel, da naj bi se leta 1900 pri ljudskem popisovanju štelo tudi perutnino, da se na Dunaji osnuje trg za perutnino in da se naj oblastveno kaj ukrene proti lovljenju in kraji golobov.

— **Zavarovanje proti potresom in povodnjim.** Tajnik budimpeštanske zavarovalnice Erbner v Budimpešti je izdal neko brošuro, v kateri priporoča, da bi se vpeljalo zavarovanje proti potresom. Tako zavarovanje naj bi se vpeljalo po več državah in sicer naj se naredi v vsaki državi le jedna

taka zavarovalnica. Premije naj bi bile nizke, 10 do 15 kr. od 1000 gld., da bi se vsakdo lahko zavaroval. Nadalje pisatelj priporoča v zavarovanje proti povodnji. „Assecuranz-und Handels-Zeitung“ odobrava ta nasvet in priporoča, da naj bi se zavarovanje razširilo na vsa poškodovanja sploh.

Poučni in zabavni del.

Deset let v Ameriki.

(Iz osebnih spominov Rusa P. Tverskega.)

XI.

(Dalje.)

Američani kažejo sploh veliko spoštovanje do pokojnikov. Vsaka količaja bogatejša rodbina ima gotovo svoj poseben kraj na pokopališču, in trupla družinskih članov naj umrjejo kjer koli, pošljejo se z brzovlakom, da jih pokopljejo na takem kraju. Američan zastavi poslednjo srajco, če je treba, da truplo sorodnika dostojno pokoplje in to v rodbinski rakvi. Zvezna vlada je vsled te narodne posebnosti pokupila vse kraje, kjer so bile pokopane žrtve vojne, naredile iz njih narodna pokopališča, ki se vzdržujejo na račun državne zveze v najlepšem redu. Vse bojišče pri Chikamangi, v teneški državi je pokupila vlada in premenila v jako lep vladni park. Zapisnike o ubitih in umrlih je skrbno vodila mej vojno in še potem celih petindvajset let posebna komisija, ki se je nedavno zaključila; ta komisija je preiskala vse arhive, zaslišala na tisoče prič, obiskala vsa bojišča in mesta, koder so bile vojne bolnice, in se je zaključila, ko so se zvezna oblastva prepričala, da se je storilo vse, kar se je moglo v tem oziru.

V teku poslednjih treh ali štirih let so tudi vojaki konfederacije (južanov) osnovali nekaj podobnega, kakor je zvezno (narodno) društvo, v mnogih krajih na jugu so se osnovala društva veteranov konfederacije. Treba je omeniti, da so se vojaki obeh stranij že davno pomirili, če tudi še vedno ne prenehajo sovraštvo mej političnimi in državljanskimi, rekli bi, življi severa in juga. Pred dvema letoma je prvi pot šel oddelek veteranov iz Bostona v Virginio, k svojim bivšim nasprotnikom, na gettyskurškem bojišču, k ostankom znamenite konfederacijske divizije Piketta; ti so vrnili obisk in oba obiska sta se končala s popolno zadovoljnostjo in pozabljenjem starega sovraštva. S tega časa so obojestranski obiski jako pogosti, minolo leto so pri praznovanju obletnice gettysburške bitke bili udeležitelji obeh stranij prav na tem bojišču. Modri in sivi fantje — boys in blue in boys in grey — kakor tukaj navadno zovejo brambovce zveze in konfederatov — prijateljski se pozdravljali, bratski objemali in poljubovali na tem kraju, kjer je pred blizu tridesetimi leti skoro štirideset tisoč ljudij bilo v boji ubitih.

Jaz nisem jurist, in imam jako nejasne pojme o pravu in zakonih sploh, a v Ameriki nisem nikdar se pravdal pri kakem sodišču. Samo po sebi se razume, da